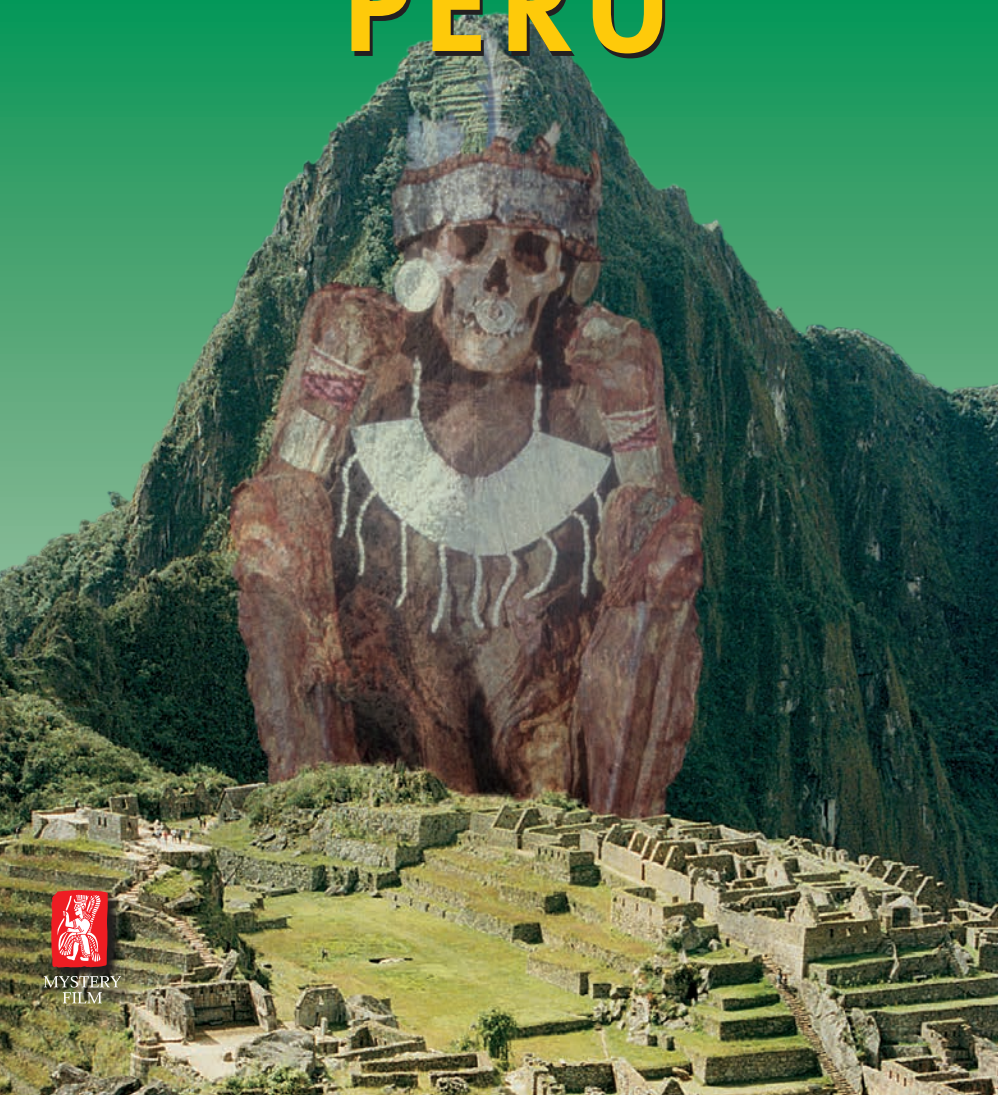


ARNOŠT VAŠÍČEK ZÁHADY PERU



MYSTERY
FILM

MYSTERY FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

**ZÁHADY
PERU**

MYSTERY FILM
Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Záhady Peru

Mystery Film, Ostrava 2013, druhé vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček, Martin Chumbe, Profimedia

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2013

ISBN 978- 80-87730-14-0

Obsah

I. Brána bohů	9
Svatyně sedmi paprsků – Cesta předků – Klíč k zapo- vězeným dveřím	
II. Bytosti černé krve	15
Svědectví odjinud – V temnotách věků – Tajemná kráska z Venuše – Věžovité lebky – Příliš mokří učite- lé – Pokrevní bratři – Uru z hvězd	
III. Peklo jasnožřivých	41
V těle jaguára – Ztracená kolébka – Děsivý hadí kult – Netvor z kamene – Spojení s nebesy	
IV. Svatyně utrpení.....	73
Hrůzní vetřelci – Krabí válečníci	
V. Obři a tetovaná válečnice	87
Mořská invaze – Zapovězené kontakty	
VI. Znamení hada	95
Dračí stín – Ti z druhé strany – Neobvyklá inventura	
VII. Planina obrazců	105
Válka hypotéz – Astronaut, nebo rybář? – Zóna sou- mraku	
VIII. Andský kandelábr	134
Bílý vousatý učitel – Poselství k nebesům – Šifra mis- tra věštce?	

IX. Tajemství mrtvého býka.....	140
Přistání neznámých – Hrůzná monstra	
X. Když skály promluvily	146
V zajetí magie – Civilizace Masma – Tajné úkryty – Z očí do očí	
XI. Lidé z oblaků.....	157
Mrtví svědci vypovídají	
XII. Synové slunce.....	162
Pokus pana profesora – Příspěvek od Vltavy – Pode- zřelá lehkost – Dobře utajené město – Pyramidy v džungli – Máme ho!	

Každá báje má nějaký reálný podklad.

Alexandr von Humboldt

I. Brána bohů

Aramu Muru věděl, že pokud učiní poslední krok, opustí pozemský svět a vstoupí do říše bohů. Bude tam vítán, nebo ho ztrestají smrtí za opovážlivost? Smí použít cestu vyvolených? A bude se moci někdy vrátit zpět?

Stál před kolmou skalní stěnou, do níž byla vyryta Hayu Marca – Brána bohů. Nebyly tam ale žádné dveře, vůbec nic, co by se dalo otevřít. Jen tři široké a hluboké zářezy v kameni, které vytvářely podobu brány. Dole v jejím středu se černal výklenek, dostatečně velký, aby se do něj vešel dospělý muž.

Aramu Muru slyšel za svými zády monotónní modlitbu strážců. Podíval se na zlatý disk, který svíral v ruce. Nepochyboval, že právě tento klíč odemkne neprostupnou stěnu a umožní mu přesun na druhou stranu.

Nadechl se a vstoupil do výklenku. Vložil disk do mělkého kruhového otvoru na pravé straně. Čekal, co se stane. Zdálo se mu, že se oteplilo, odkudsi zdálky jako by slyšel hvízdavý zvuk. A pak už necítil nic.

Strážce brány nepřekvapilo, že je výklenek náhle prázdný. Věděli, jak Aramu Muru zmizel. Opatrně vytáhli disk z kamenného lůžka a pečlivě ho uschovali.

Hayu Marca se nachází na jihu Peru, asi 35 kilometrů od města Puno. Na první pohled skoro až primitivní monolitická struktura dráždí obrazotvornost jak rudá muleta býka. Co to vlastně

je? Proč se právě zde, v nehostinné horské krajině, kdosi namáhal vytvořit mohutnou a vysokou napodobeninu brány? K čemu ten podivný výtvor sloužil?

Inkové sice věřili, že určitá kamenitá místa jsou nadána nadpřirozenou mocí, putovali k nim, aby uctili místní božstva a obětovali jim koku nebo kusy oděvu, ale tady nezůstala po rituálech ani stopa. Nikde nestojí oltář, natož socha, skálu nezdobí rytiny, na zemi nenajdete ani náznak alespoň jednoduché stavby. I když má celá oblast honosné jméno Město bohů, nepodařilo se v ní nalézt žádné ruiny. A přece právě zde, v tak odlehlém koutě, stojí brána, která – aby byla míra paradoxů naplněna – je slepá, nevede naprosto nikam. Tedy pokud nepřipustíme, že legendy nelžou a že právě odtud lze opravdu cestovat do absolutního jinde.

Svatyně sedmi paprsků

Podle tradované verze, když dávní hrdinové překročili práh brány, stali se nesmrtelnými. Odešli navždy z tohoto světa a jen výjimečně se spolu s bohy vraceli zpět, aby zkontrolovali pozemská království.

Další pověst vypráví, že v dobách, kdy španělští konkvistadoři dobyli Peru, ničili chrámy a jako zběsilí pátrali po zlatě Inků, dostali se i do blízkosti Svatyně sedmi paprsků. Její identita není blíže známa. Nevíme, kde ležela a jaké božstvo v ní bylo uctíváno. Zdá se ale, že se notně lišila od ostatních náboženských center. Své obřady tu vykonávali zasvěcenci, kteří odvozovali svůj původ od vládců zničeného tichomořského kontinentu (země Mu). Udržovali tisíce let staré vědění svých moudrých předků a především střežili zlatý disk – klíč k cestě do nepozemské říše.

V době příchodu Španělů žil z nejvyšších představitelů tohoto tajného společenství již jen velekněz Aramu Muru. Podařilo se mu uniknout, dostat se k Bráně bohů a otevřít ji. Ze skály začalo vyzařovat intenzivní modré světlo. Velekněz v něm zmizel a již ho nikdo nikdy nespatrił.

Kdyby pověst nebyla tak stará, zdálo by se, že je její hlavní scéna vypůjčená z proslulého velko filmu Hvězdná brána. Jeho hrdinové vstoupí do kamenného kruhu z dob starého Egypta a jakousi červí dírou ve vesmíru se v okamžiku dostanou až na vzdálenou planetu. Byla to pouhá fantazie filmařů, nebo náhodná trefa do černého? Zanechala jakási neznámá mimozemská civilizace na Zemi stanice umožňující teleportaci do jejího původního sídla? A je Hayu Marca jedna z nich?

Bránu bohů objevil horský vůdce Jose Luis Delgado Manani. Stalo se tak v roce 1996, když hledal nové zajímavé terény pro turisty a horolezce. Sotva ve skalní stěně spatřil sedm metrů vysokou strukturu, prožil déjà vu. Tu bránu už nesčetněkrát viděl ve snu. Vedla k ní cesta z růžového mramoru a z otevřeného ústí tunelu vycházelo jiskřivé namodralé světlo. Vždy věděl, že ji jednou najde. A povedlo se.

Ponechám na laskavém čtenáři, ať posoudí, zda Jose Manani byl opravdu osudem vyvolený k tak jedinečnému objevu, nebo pouze popustil uzdu své jihoamerické nátuře a naprosto zbytečně již tak tajemný nález ještě okořenil vymyšlenou historkou.

Každopádně brána je nesporná realita. Zmíněný výklenek dole v jejím středu má dva metry na výšku a sahá půl metru do hloubky skály. Je zhotovený tak, aby se do něj vešel i urostlý dospělý muž. Archeologové v něm skutečně našli prohlubeň velikosti kávového podšálku. Někteří lidé v blízkosti brány cítí vliv jakési energie, návaly horka a brnění v končetinách. Někdy slyší tóny, mají vize hvězd nebo poletujících světél. Místní indiáni věří, že se jednoho dne brána otevře a ti, kteří ji postavili, se vrátí zpět na Zemi.

Cesta předků

Bájesloví je most vedoucí k pravdě – připomíná arabské přísloví. Archeologové se už nesčetněkrát přesvědčili, že naslouchat mýtům se vyplácí.

Platí to i tentokrát?

Poblíž Cuzca se tyčí hora nazývaná Tambo Toco – Dům oken. V její skalní stěně se prý nacházejí tři okna, prohlubně či malé jeskyně, z nichž vyšli mytičtí předkové Inků. Nedochovala se i v této legendě povědomost o podobné Bráně bohů?

Z hlavního okna Tamba Toca se nejprve vynořili čtyři muži a čtyři ženy. Zjevíli se v tom omezeném prostoru jako mávnutím kouzelného proutku.

Španělský kronikář Juan de Betanzos, který se oženil s inkou princeznou a měl dostatek podrobných zdrojů k sepsání historie Inků, uvádí, že šlo o bratry a sestry, kteří byli navíc spárovaní do čtyř manželství. Mezi sourozenci nepanovaly zrovna ideální vztahy. Především Ayar Cachi byl pořádný neurvalec, neustále vyvolával spory, často hněvivě vybuchl a hádal se. Hrozilo, že to odradí indiány, které Inkové zlákali ke spolupráci při hledání nového domova.

„Tyto obavy vedly předky pod vedením nejstaršího z bratrů jménem Manco k zosnování lsti, jak se zbavit problematického člena. Manco řekl Ayarovi Cachimu, že v jeskyni svého původu Tambo Toco zapomněli několik předmětů, mezi nimi i zlatý pohár, nějaké osivo a předmět zvaný napa (snad dekorativní symbol v podobě lamy).

Nejdříve se Ayar Cachi odmítal vrátit do jeskyně. Potom ale Mama Huaco, nejsilnější a nejbojovnější ze sester, vyskočila a začala Ayarovi Cachimu nadávat do lenochů. Ayar Cachi, zostuzen tímto činem, souhlasil, že se do jeskyně vrátí.

Na zpáteční cestu k Tambu Tocu si s sebou vzal muže jménem Tambochacay (Zavírač vchodu do Tamba). Nevěděl ale, že tohoto muže ostatní předkové přesvědčili, aby problematického Ayara Cachiho po příchodu do jeskyně odstranil. Když k ní dorazili a Ayar Cachi vstoupil dovnitř vyzvednout předměty, Tambochacay okamžitě uzavřel vstup do jeskyně obrovským kamenem, čímž Ayara Cachiho navždy uvěznil uvnitř. (*Gary Urton: Incké mýty*)

Podle jiné verze se Ayar Cachi po vstupu do jeskyně změnil v kámen.

Byl Tambochacay, Zavírač vchodu do Tamba, ve skutečnosti „technikem“ obsluhujícím Bránu bohů? Odeslal na příkaz velitele výpravy neposlušného Ayara Cachiho na „druhou stranu“, tedy tam, odkud Inkové pocházeli, a nějak mu zabránil vrátit se? Zůstal v hoře po úspěšném „odletu“ jen prázdný výklenek ve skále, takže to vypadalo, že se Ayar Cachi změnil v kámen?

Stejně později zmizeli i další dva z bratrů. Vrátili se domů a pozemskou misi vedl jen nejstarší člen rodiny Manco.

Transportní okna na hoře Tambo musela ještě nějaký čas zůstat funkční. Naznačuje to zvláštní událost, k níž došlo o osm generací později. Hlavní sídlo říše Inků Cuzco napadli velmi silní Chanchové. Jejich jednotky vzbuzovaly takovou hrůzu, že většina obyvatel města – včetně jeho vládce – před nimi uprchla. Jedině mladý princ Pachacuti Inka Yupanqui se s hrstkou věrných pokusil přesile vzdorovat.

První dva útoky obránce téměř rozdrtily, ale při třetím, který Chanchové považovali za poslední ránu před svým definitivním vítězstvím, se beznadějná situace nečekaně obrátila.

Kameny a skály se proměnily v bojovníky. Jejich jednotky se přiřítily do Cuzca a pomohly inckému princovi Chanchy odrazit a následně porazit na hlavu.

Co stálo za tímto zázrakem?

Sesypala se z hor do údolí lavina kamenů a zasypala chanchské vojsko?

Po zkáze tak obrovských rozměrů nebyla nalezena ani stopa. Pověst tvrdí, že šlo o muže v plné zbroji, o velmi dobře vycvičené válečníky. Odkud se vzali? Vystoupili z onoho tajemného okna poté, co je z domova svých předků přivolal uprchlý vládce Cuzca?

Klíč k zapovězeným dveřím

V pohádkách to jde velmi snadno. Stačí říct: „Sezame, otevři se“ – a skála se rozestoupí. Může ale soudný člověk tváří v tvář slepé kamenné bráně věřit, že jí lze projít?

Na jih od Arequipy se na jedné skále dochoval nápis: „Dveře tajného vchodu do tunelu, který vede k tajemství do starodávného ztraceného světa, jsou ukryté za jedním z těchto tří vrcholů a nedostupné pro smrtelníky.“

Nikdo dosud okolní terén nezkoumal. Pokud by se k tomu nějaký badatel odhodlal, co by asi našel? Další zářezy ve tvaru brány a slepý výklenek ve skále? Jak by odemkl neprostupnou kamennou stěnu? Je klíčem onen legendární zlatý disk?

„Není možné objasnit něco, co odporuje logickému uvažování, lze si jen těžko představit, jak postupovali stavitelé z dávno odvátných časů, jejichž způsob myšlení byl zcela jiný než náš,“ napsal francouzský badatel Robert Charroux. Objevení Brány bohů se nedožil. Zajímal se ale o podobné kamenné hádanky z jiných kontinentů. A taky o keltskou mytologii, v níž se často skály či stěny samy otevírají a zavírají, a hrdinové tak mohou vstoupit do neznámých světů a jiných časoprostorů.

„Hrubě otesané brány, vyryté do skalních stěn, vedou možná do začarované krajiny. Těm, kteří neobdrželi zvláštní povolení, je ale vstup zakázán,“ míní Charroux. „Je to ztracené tajemství starověkých civilizací, jejichž zasvěcenci dokázali vejít do kontaktu s nepozemskými světy.“

Brána bohů s velkou pravděpodobností není mechanické zařízení. Nesetkáváme se zde s technickým výtvozem v obvyklém slova smyslu. Pokud jejím prostřednictvím může být člověk vystřelen ke hvězdám, navštívit paralelní svět nebo zavítat do jiného času a prostoru, pak zřejmě musí ovládat spíš ducha než hmotu.

Podobné obrysy bran se údajně nacházejí i v Himálaji. Někteří svatí muži praktikující jógu se prý dovedou uvést do stavu, v němž snadno projdou kamenem a spojí se s těmi na druhé straně. Tím správným klíčem k zapovězené bráně pak tedy není nějaký zázračný prostředek, ale samotný poutník.

II. Bytosti černé krve

„My jsme jiní, my obyvatelé jezera, my Kot-Suňové, my nejsme lidé. Byli jsme zde dříve než Inkové, dříve, než Otec nebes Tatiú stvořil lidi, Aymary, Kečuánce, bělochy. Byli jsme tu dokonce ještě předtím, než Slunce začalo ozařovat Zemi... Už v době, kdy Země byla ještě v polotemnu... Tehdy, kdy Titicaca bylo mnohem větší než dnes... Již tehdy tu žili naši otcové. Ne, nejsme lidé... Naše krev je černá, proto necítíme chlad jezerních nocí... Nehovoříme lidskou řečí a lidé nerozumějí, jak hovoříme my. Naše hlava je jiná než ostatních indiánů. Jsme velice dávní, jsme nejdávnější... Jsme obyvatelé jezera, Kot-Suňové. My nejsme lidé.“

Kot-Suňové tvořili zvláštní etnickou skupinu známou spíše pod jménem Uru. Takhle je obvykle nazývaly okolní indiánské kmeny. Podle jedné verze jde o hanlivou přezdívku, podle druhé Uru znamená prastaří. Oni samotní si ale říkali Obyvatelé jezera. Jejich domovem bylo Titicaca.

Obrovská masa temných a chladných vod, zaplavujících vysoko-horskou kotlinu mezi Peru a Bolívií, je obklopena drsnou, zasmušilou krajinou. Člověk si místy připadá jako na jiné planetě. A přesto, anebo možná právě proto, zde kdysi vznikly jedny z nejtajemnějších staveb světa. Na břehu bylo vybudováno město, o němž Miloslav Stingl s neomylnou jasnoživostí napsal, že „... je v něm velice blízko ke hvězdám a tak nesmírně daleko k lidem“. Jen stěží najdeme místo, které je obklopeno tolika záhadami.

Legenda, kterou zaznamenal francouzský etnolog Jehan Velard, hovoří jasnou řečí: Kot-Suňové se nepovažovali za lidská stvoření. Kdo tedy byli?

Pokusme se rozebrat větu po větě a rozluštit tajemství jejich podivného sdělení.

Objevili se prý na jezeře dříve než kdokoli jiný. „Byli jsme tu dokonce ještě předtím, než Slunce začalo ozařovat Zemi.“

Zdánlivě fantastické tvrzení v sobě možná skrývá přesný časový údaj. V Andách se to jen hemží pověstmi o strašlivé tmě, která pohltila svět. Podle španělského kronikáře Montesina „... když byly zapomenuty dobré zvyky a lidé se oddali všemožným neřestem, ... Slunce po dvacet hodin nevycházelo“. Noc tedy neskončila v době, kdy měla, a východ slunce se pořádně opozdil.

Zecharia Sitchin v knize Ztracené říše nabízí vysvětlení: „Nemohlo jít o zatmění. Nemluví se o tom, že by slunce bylo skryté ve stínu, kromě toho žádné zatmění netrvá tak dlouho, a Peruánci byli navíc s tímto periodicky se opakujícím jevem obeznámeni. V příběhu se neříká, že se slunce ztratilo, nýbrž že se neobjevovalo – že po dvacet hodin nevycházelo. Bylo to, jako by se slunce, ať už se skrývalo kdekoliv, náhle zastavilo.

Pokud je andská legenda pravdivá, pak by někde na druhém konci musel stejně dlouho trvat den, neskončil by, kdy by měl, ale byl by asi o dvacet hodin delší.

A ačkoliv to zní neuvěřitelně, takovýto úkaz je skutečně zaznamenán, a to nikde jinde než v samotné bibli. Stalo se to tehdy, když Izraelité pod vedením Jozua překročili řeku Jordán, vstoupili do země zaslíbené a úspěšně se zmocnili měst Jericha a Aje. Tehdy se všichni emorejští králové spojili, aby se proti Izraelitům postavili společnou silou. Následovala velká bitva v údolí Ajalónu nedaleko města Gibeónu. Začala v noci útokem Izraelitů, který zahnal Kanaánce na útek. Když se za úsvitu kanaánské síly zase na bétchóronské stráni shromáždily, bůh na ně vrhal z nebe balvany..., tak umírali. Těch, kteří zemřeli po kamenném krupobití, bylo více než těch, které Izraelci pobili mečem‘.

*,Tehdy mluvil Jozue k Hospodinu,
v den, kdy Hospodin vydal Izraelcům Enmorejce.
Volal před očima Izraele:
'Zmlkni, slunce v Gibeónu,
měsíce v dolině Ajalónu.'
A slunce zmlklo a měsíc stál,
dokud lid nevykonal pomstu nad svými nepřáteli.*

*To je zapsáno, jak známo, v Knize Prímého.
Slunce stálo v polovině nebes a nespíchalo k západu po celý den.'*

Znalci bible s tímto příběhem z desáté kapitoly knihy Jozue po generace bojovali. Někteří jej považovali jednoduše za výmysl, jiní v něm viděli odraz jakéhosi starobylého mýtu. Ještě další se jej pak pokoušeli vysvětlit prostřednictvím neobvykle dlouhého zatmění Slunce. Ale nejenže takto dlouhá zatmění nejsou známa – v příběhu se navíc vůbec nemluví o tom, že by se slunce ztratilo. Právě naopak, vypráví se tam o tom, že slunce stále nezapadalo, že bylo na nebi ‚po celý den‘ – řekněme tak dvacet hodin?

Úkaz, jehož výjimečnost se v bibli potvrzuje ‚nikdy předtím ani potom nebylo dne jako onen...‘ a který se udál vzhledem k Andám na opačném konci světa, tedy popisuje jev, který je k jihoamerickému komplementární. V Kanaánu slunce asi po dvacet hodin nezapadalo; a v Andách po stejnou dobu nevycházelo.

Nepopisují tedy tyto dva příběhy stejnou událost a nepotvrzují tím, že pocházejí z opačných konců světa, její pravdivost?“

Sitchin pak dochází k závěru, že slunce se zastavilo v roce 1393 před Kristem.

Je to správné datum, před nímž na jezero Titicaca dorazili Kot-Suňové?

Svým způsobem ano. Ale jen svým způsobem. Bylo to sice před tímto datem, ale pravděpodobně daleko dříve, než bychom čekali.